

dâng cướp Bướm Vàng ngày o o...

Ông cô Lương rướn cổ nghe ngóng. Khu nhà của ông ở lùi trong xa, tiếng xe cộ lưu thông trên xa lộ không thể vọng tới. Vậy mà có tiếng máy nổ rừ rừ. Tiếng xe hơi chạy qua nhà ông, đậu lại trước cổng, rồi từ từ lái vào vườn.

Pin, pin...

Ông cô Lương bậm môi suy nghĩ. Lại ai nữa đây? Đồng lõa của tên tướng cướp? Không, nếu là bọn cướp thì chúng đâu dám nghênh ngang ngồi xe hơi đến nhà ông. Dọc đường, cách một quãng ngắn là có trạm gác và nút chặn. Ông cô Lương buột miệng «khô quá, khô quá...»

Ông vừa đoán được khách là ai. Khách phải là nhân viên công lực. Là đồng nghiệp của ông. Họ đến để bắt Đại Nhân.

Ông bước nhanh ra cửa.

Pin, pin...

Pin, pin...

* * *

V

TỪ nơi ông ngồi ra cửa phòng khách chưa đầy 10 mét mà ông đi hoài, đi mãi chưa tới. Ông có cảm tưởng như nó dài hàng cây số. Ông chưa lên tiếng vội. Tiếng kèn xe đã ngưng. Ông cô Lương núp sau cửa sổ liếc ra vườn. Có tiếng chân người rồi tiếng nói rồn rồn :

— Lương ơi, cậu còn thức không?

Ông cô Lương nhận ra ngay giọng nói của Phạm Quân làm cùng sở, cùng ban từ hơn 10 năm nay. Phạm Quân suýt soát tuổi ông, y có một đồng con, trai gái đủ cả, y phải lo lắng nhiều cho gia đình nên y già trước tuổi. Tuy vậy tinh thần y còn rất trẻ. Miệng y cười vui suốt ngày. Y là bạn thân của ông cô Lương, hai người gọi nhau bằng tiếng cậu trẻ trung.

Ông cô Lương đáp nhỏ :

— Còn. Cậu ghé tôi có chuyện gì thế?

Trái với thường lệ vốn vã, ông cô không mời bạn vào xa-lông mặc dầu mưa chỉ mời ngồi hệt

chứ chưa tạnh hẳn. Gió đồng khuya đã lạnh, sương đêm còn lạnh hơn, ông cò Lương vẫn để Phạm Quân đứng như trời trồng dưới hàng ba. Chiếc xe díp cảnh sát tắt máy bên thân cây đồ sộ. Phạm Quân phi phèo thuốc lá, mặc áo tơi rộng và đội mũ ni-lông sụp xuống mí mắt. Phía sau Phạm Quân có 2 nhân viên an ninh mặc thường phục cao lớn, tay cầm súng lục. Thấy ông cò Lương, họ nhanh nhẹn cất súng vào vỏ.

Phạm Quân trèo lên bậc cấp, nhắc mũ khỏi đầu rồi giẫy mạnh cho rũ hết nước :

— Minh vào nhà được chứ ?

Ông cò Lương sực nhớ ra thái độ khiếm nhã khác thường của mình. Ông lách sang bên :

— Dĩ nhiên là được.

Phạm Quân xoa hai bàn tay vào nhau :

— Gớm... mưa hoai mưa mãi, sốt cả ruột. Nếu trời tốt như đêm qua thì hẳn đã bị tóm.

Ông cò Lương đã biết «hắn» là ai. Ông cố hy vọng «hắn» là một người nào khác. Ông lặp lại :

— Hắn, hắn nào ?

— Tên chánh đảng Bướm Vàng. Đỗ Đại Nhân. Minh bao vây căn mật mà hắn vẫn chui qua mắt lưới. Tôi thoáng thấy hắn vượt tường biệt thự ông Phòng. Tòa nhà xây toàn bằng đá ong và gạch

nung không tó của ông tổng giám đốc ngân hàng cách đây 200 mét ấy mà... Cậu biết chứ ?

— Biết. Lão Phòng già khản, hai chân đi không vững còn đa mang cô vợ trẻ bằng tuổi con lão. Lão ấy cùng họ Phạm với cậu !

Phạm Quân cười ròn, nhe hàm răng vàng cáu chất nicotin thuốc lá. Cũng họ Phạm, nghĩa là Phạm Phòng. Một chứng bệnh của đàn ông có máu hoa nguyệt.

— Chẳng biết cậu và tôi ai mới cùng họ với lão Phạm Phòng... Hà, hà, tôi bám gót tên chánh đảng nhưng trong loáng mắt hắn biến mất. Gần nửa giờ lục lội ngoài vườn, trong nhà, không thấy tăm hơi hắn. Sau cùng, nhờ bệt-giê gửi quần áo của hắn và tìm đường tôi mới phăng ra hắn đã thoát khỏi biệt thự và ẩn núp trong khu này. Dường như nó trốn sau vườn nhà anh.

— Tại sao cậu biết ?

— Bệt-giê. Tôi chờ theo con Tutu. Nó đang nằm trên xe. Để tôi giắt nó vào đây !

Ông cò Lương sợ muốn dừng tim. Ban Điều tra của ông có một đàn chó săn thật đặc lực. Toàn là quân khuyển được nuôi nấng dùng phương pháp và được huấn luyện kỹ thuật đánh hơi. Con Tutu được coi là con bệt-giê khôn nhất, mũi nó thính

nhất. Nó ít sữa, có khi cả ngày không gâu một tiếng. Vì vậy nó nằm trên xe díp mà ông cô Lương không nghe tiếng nó. Nếu nó vào nhà, sự hiện diện của Đại Nhân sẽ bị khám phá tức khắc. Ông bèn xoa tay :

— Ông phó vừa điện thoại cho tôi. Tôi đã kiểm soát quanh nhà. Hẳn không mò vào đây được đâu.

Phạm Quân chắt lưỡi :

— Dùng con Tutu chắc ấu hơn. Mắt người làm sao nhìn xuyên được bóng đêm. Lại còn vấn đề đánh hơi nữa.

— Khởi cần.

Sự từ chối của ông cô Lương làm Phạm Quân ngạc nhiên. Tưởng bạn chưa hiểu rõ, y tiếp :

— Cậu đừng sợ phiền hà. Anh em cả mà. Thăng chánh đảng giết người không gờm tay. Hẳn đang bị dồn vào mặt lộ. Nếu hẵn ở đây, bắt được bé Hồng Diệp làm con tin thì khờ.

Mặt lạnh như tiền, ông cô Lương tiễn bạn ra cửa. Phạm Quân tỏ vẻ băn khoăn :

— Cậu mệt ?

Ông cô Lương nhún vai :

— Rất mệt.

Phạm Quân lùi một bước, tròn tròn mắt như

thề người đứng trước mặt không phải là ông cô Lương, con người nổi tiếng lịch thiệp. Ông cô Lương buống tiếng «chào cậu» rồi ra dấu khép cửa. Phạm Quân đành ngoắt hai thuộc viên trèo lên xe díp.

Chờ tiếng máy xe chìm hẳn trong khoảng xa ông cô Lương mới trở vào phòng. Tướng cướp Đại Nhân ngồi chĩnh chện trong ghế không biết từ bao giờ. Hẳn hăng giọng :

— Nếu anh không tận tình che chở tôi đã bị bắt.

Ông cô Lương chống nạnh, giọng bức bối :

— Ai bảo với anh là tôi tận tình che chở ?

— Anh cô Lương ơi, lương tâm anh đang bị giằng xé mạnh mẽ... Một mặt anh không cho công an dân chó bẹt-giê vào, sợ người ta thộp cổ tôi. Mặt khác, anh lại không muốn coi đó là hành động che chở tận tình. Dầu muốn dầu không anh vừa đồng lõa với tôi...

Ông cô Lương lớn tiếng :

— Anh ngậm-miệng lại ngay. Anh còn tiếp tục nhai nhai nữa tôi sẽ vả gãy răng.

Đại Nhân cười mũi :

— Tưởng gì... chứ vả gãy răng một kẻ bị thương ở vai và chân, một kẻ không có phương

tiện tự vệ... là việc quá dễ dàng, quá tầm thường, một việc không quân tử chút nào. Cho dầu anh và gầy hai hàm răng tôi thì sự thật vẫn là sự thật, anh không thể thay đổi được nó.

Đúng... đúng... ông cô Lương muốn thét vỡ lồng ngực. Tên tướng cướp nói đúng. Sự thật vẫn là sự thật, ông không thể thay đổi được nó. Sự thật này là : ông phải trả ơn.

Đại Nhân nhìn đồng hồ tay :

— Gần sáng rồi, anh ơi ! Giá anh cho ăn lót dạ thì tốt biết mấy.

Chẳng nói chẳng rằng ông cô Lương nhóm bếp dầu hời. Đàn gà Mỹ của ông cục tác mỗi ngày, nên mỗi ngày ông đều có trứng. Trong tủ lạnh có một rô trứng đầy. Ông cô Lương chiên 4 quả lập-là vàng rộm. Ông rắc muối tiêu rồi bưng lại nóng hổi cho Đại Nhân. Ông khui hộp bánh mận được vợ ông mua giảnh ăn mừng ngày đầy tháng đưa con vừa sinh. Ông pha cà-phê thật khéo, mùi thơm ngào ngạt-khắp nhà.

Đại Nhân gọi chuyện :

— Nhà này do anh làm chủ ?

Ông cô Lương đẩy cái lọc cà-phê về phía tên chánh đảng :

— Mời anh.

— Ở kia, tôi hỏi sao anh không đáp ?

— Giữa tôi và anh chúng mình chẳng còn gì để nói với nhau nữa. Anh ăn sáng cho chắc bụng. Rồi chúng mình chia tay.

— Như tôi đã nói, đến trưa hoặc chiều nay, các nút chặn được gỡ bỏ tôi mới có thể ra đi.

— Anh phải đi ngay sau bữa điếm tằm.

— Anh cô Lương, anh định bắt tôi ư ?

— Tôi không còn con đường nào khác. Mời anh dùng cà-phê kéo nguội. Sau những phút rụt rè, bản khoăn, tôi đã lấy quyết định dứt khoát : anh phải ra tòa.

Tướng cướp Đại Nhân ngó ông cô Lương bằng con mắt ngờ ngạc. Giọng ông cô Lương rắn rỏi, đồng dục, chứng tỏ ông nói là làm. Tại sao ông thay đổi thái độ, hẳn cố tìm hiểu. Ông cô cầm ống điện thoại. Hắn ngăn lại :

— Anh kêu cho ai ?

— Về Sở.

— Đề công an đến bắt tôi.

— Phải.

— Anh thừa đoán biết được bản án của tòa. Tôi không tin là tòa quân sự khoan hồng đối với tôi. Họ sẽ tuyên phạt tối đa. Nghĩa là án tử hình, Nghĩa là sẽ lên mây chém.

— Tòa sẽ kết án tùy theo tội trạng... Biết đâu anh chỉ bị phạt khổ sai hữu hạn.

— Tôi đã bán chết một sĩ quan cảnh sát. Tôi lại còn bán chết mấy tên em út hèn nhát trước khi trốn khỏi sào huyệt. Tử hình là cái chắc. Tôi khẩn khoản kêu gọi lương tâm anh...

— Mời anh.

— Mời cái gì ? Tôi còn bụng dạ nào uống cà-phê và ăn trứng của anh nữa ! Tôi đã xét lắm. Anh không phải là người quân tử. Anh là con người vong ân bội nghĩa. Chết đi, tôi sẽ hóa thành thần trùng, ngày đêm ám ảnh anh, quấy phá anh. Tôi sẽ làm anh hối hận đến bỏ ăn, mất ngủ. Tôi sẽ làm anh chết dần, chết mòn...

Ông cô Lương bàng khuâng nhìn bức hình màu trên buyp-phê :

— Anh đã cứu sống con tôi, vợ tôi, anh có quyền đòi đòi mạng. Lương tâm thẩm sát viên công an không cho phép tôi đồng lõa với tội ác, che chở cho anh. Song lương tâm người cha, lương tâm người chồng, lương tâm con người bắt buộc tôi phải chấp nhận phương thức đòi mạng. Mạng tôi đây, anh tướng cướp Đại Nhân, anh muốn làm gì tùy ý.

— Anh nói gì, thú thật tôi không hiểu.

— Giãn dị lắm, tôi xin đặt mạng sống của tôi trong sự sử dụng của anh. Anh cứ giết tôi đi...

Tướng cướp Đại Nhân ngáp ngừng đứng dậy. Ông cô Lương lấy khẩu súng lục trong hộc bàn, đưa cho hắn :

— Súng đây. Tôi đề nghị đòi mạng. Mời anh lấy cò. Tôi sẽ không tìm cách tránh đạn hoặc kháng cự.

Ông cô Lương xây lưng về phía tên chánh đảng. Ông diềm tỉnh chờ đợi cái chết. Đại Nhân mân mé cái nòng thuận tròn óng ánh sắc thép, dáng dấp bản khoán. Bỗng có tiếng kêu :

— Ba, ba, ba dậy sớm vậy ba ?

Bé Hồng Điệp từ phòng ngủ chạy ra. Ông cô Lương bàng hoàng giang cánh tay đón con. Nó xà vào lòng ông, hôn lấy hôn để. Rồi nó nghển cổ hỏi :

— Ba có khách hả ba ?

— Ừ, con ngủ nữa đi. Còn sớm lắm. Để ba tiếp khách.

— Khách của ba sao lại cầm súng ?

Khi ấy miệng súng đang chĩa về phía hai cha con. Khi ấy ông cô mới cảm thấy sự đại dột của mình. Mạng ông, ông không cần, nhưng còn bé Hồng Điệp... Nhưng tướng cướp Đại Nhân đã liệng

khẩu súng xuống ghế xa-lông, nói giọng day
nghiến :

— Anh Lương ơi, anh đừng hòng... Tôi đã hạ
sát mấy mạng người, có hạ sát thêm nữa cũng
chẳng đi tới đâu. Súng nổ, lực lượng an ninh ập vào
đây, tôi không có hy vọng trốn thoát. Bắt bé Hồng
Diệp làm con tin cũng không có hy vọng trốn
thoát. Chi bằng ở lại. Anh giao mạng sống của anh
cho tôi, thì tôi cũng giao mạng sống của tôi cho
anh. Anh nợ tôi, anh phải trả...

Ông cô Lương ngồi im như pho tượng. Bé
Hồng Diệp nép trong tay bố, không cười nói nhí
nhảnh nữa.

Đại Nhân dẫn từng tiếng :

— Trước mặt con gái anh, anh nghĩ sao ?

Ông cô Lương cũng dẫn từng tiếng :

— Trước mặt lương tâm, tôi phải nộp anh
cho tòa án.

Nói đoạn, ông quay số điện thoại.

VI

TIN chánh đảng Bướm Vàng bị thộp cổ được
dăng lớn trên trang nhất các tờ báo ở Saigon. Chỉ
riêng cái tên của tướng cướp xuất quỷ nhập thần
Đỗ Đại Nhân đủ lôi cuốn hàng triệu độc giả,
phương chi còn có huyền thoại giết gán về ông cô
Lương nữa. Bởi vậy, các phóng viên đua nhau đi
tìm ông cô. Đề khám phá sự thật. Đề xin ông cô
giải thích về những lời đồn đại.

Nhưng ông đã biến mất.

Đêm ấy trên chiếc xe cây công an đến nhà ông
cô Lương bắt tên tướng cướp đã có mặt một
phóng viên lãnh nghề. Sau này, người ta biện minh
đó là sự hiện diện tình cờ. Tình cờ một phóng
viên đánh hơi thấy cuộc hành quân bắt cướp. Tình
cờ phóng viên này đi theo. Người ta cố ý quên
rằng phóng viên này thuộc phái nữ. Phóng viên
phái nữ thường đặc lực hơn phóng viên phái nam.
Hương hồ nàng có sắc đẹp cực kỳ hấp dẫn. Thêm
vào đó là một kỹ thuật lấy tin cực kỳ sắc bén